

El llenguatge

Amb que ho sàpigues

13/III/1984

Es un fet ben conegut —o generalment conegut— de la sintaxi del català que les preposicions febles no poden precedir el terme conjuntiu que, i que cauen o abdiquen quan d'un verb que regeix una d'aquestes preposicions depèn una oració subordinada introduïda per aquella conjunció. Dit altrament, conjunts com «a que», «en que», «de que» o «amb que» es troben únicament en construccions incorrectes, però cal no confondre'ls —encara que hom els pronuncii, per una simple raó d'eufonia, amb el segon element tònic— amb els conjunts a què, en què, de què i amb què, el segon element dels quals no és una conjunció sinó un terme relatiu o interrogatiu: la reunió a què va assistir. En què penses? El mal de què es queixa. Amb què s'ha de fer?

Però cal recordar que existeix la locució conjuntiva amb que, la qual no s'ha de confondre ni amb la simple coincidència, considerada incorrecta, de la preposició amb i la conjunció que, ni amb la coincidència, normal i usual, d'aquesta preposició i el mot fort relatiu o interrogatiu, què. Així, si en una oració com Compto amb tu substituïm el complement representat pel pronom fort tu per una subordinada, com és ara que vindras, el resultat correcte ha d'ésser Compto que vindras i no «Compto amb que vindras», amb manteniment indegut de la preposició, encara que en la pronunciació hom converteix el feble que en un què fort. I el conjunt amb que, com hem vist, té el seu lloc adequat en oracions com Vet aquí els diners amb que compto i No se pas amb que comptem.

La locució amb que és, de fet, poc usada. Forma part del grup de les condicionals, és a dir, que indica que una cosa s'ha de realitzar perquè en sigui possible una altra, i introdueix frases amb el verb en subjuntiu. Pot correspondre a la locució usada en castellà «siempre y cuando», que alguns no s'estan d'usar també en català, traduïda literalment. Vet aquí uns exemples de l'ús de la locució amb que extrets de textos de Fabra: La grafia «flon» només conve a totes les pronuncies amb que es convingui que el signe «o» pot ésser llegit... No hi ha mot castellà que no hagi estat adoptat i no passi com a perfectament català amb que se l'hagi revestit d'una forma catalana... molts creien que un mot manlevat era acceptable amb que li fossin llevats els trets morfològics que el delataven com a no català. Amb que tu hi anessis, tot s'arranjaria.

Albert Jané